

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН НЯКОИ ХОРА ЗАБРАВЯТ

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Бъч беше голям чешит. Див индианец, луда глава или както би казал изтормозеният гимназиален директор, просто бунтар. Човек не можеше да скучае, ако Бъч се навърта наоколо. Всъщност не е лош по душа, често повтаряше леля му. Просто бе буен младеж, който се забавляваше да досажда на хората. Живееше с леля си още откакто баща му почина през двайсет и втора. Беше кръгъл сирак — майка му почина при раждането — а лелята отдавна бе вдигнала ръце от него. Още преди да навърши петнайсет.

Две години след гимназията той работеше като разсилен в някаква канцелария. Още живееше с леля си и харчеше цялата си заплата за дрехи и ония непоносими занимания, които наричаше веселба.

През един топъл следобед Бъч киснеше с трима приятели пред кръчмата на Мърфи. Никой нямаше сваятна идея за вечерта, а и на четиримата им бе омръзнало да седят на едно място. По някое време приказката съвсем засече. Бъч почна да стърже с подметка по ръба на бордюра. Познатите му винаги посрещаха с радост този дребен жест, понеже той означаваше, че Бъч скучае, а когато Бъч скучаеше, ставаха разни работи.

Точно в този момент Хари Джак се озърна към улицата и видя, че идва Брит Хърбата. Положението бе ясно. Брит живееше в квартала вече две седмици, а горе-долу толкова му трябваша на Бъч, за да узнае, че момчето е кротко, безобидно и се стареа да няма неприятности.

— Хей, Бъч — рече Хари. — Я го виж тоя, бе!

Бъч погледна.

— Брей, да му се не види! — възкликна той. — Сам Бил Хърбата идва към нас и... леле-мале, какъв букет е наградил!

— Чудя се коя ли е тая, дете ще се катурне с него — обади се Ал Шулц.

— С толкова много цветя всяка ще се катурне — каза Марио Петри. — Сигурно си е изръсил цялата седмична заплата.

Хари понечи да тръгне към Брит, но Бъч го хвана за ръката.

— Чакай малко. Дай да тръгнем след него. Ще ми се да погледна момчето, дете е заслужило тия шубраци. Може пък да се запознаем.

Безмълвно оставиха Брит да премине край тях и му дадоха една пресечка преднина.

— Ама коя ли ще да е? — промърмори Марио. — Мислех, че знам всяка фуста в квартала. Чакай да видим...

Същата мисъл се въртеше в умовете и на четиримата докато крачеха подир Брит. Бяха почти уверени, че е Сю Риал, но Брит отмина нейната улица без да се озърне. Къщата на Аги беше на другия ъгъл, обаче той прескочи и нея.

— Сетих се! — възкликна внезапно Ал. — Малката Марион Кенеди, дето живее срещу гробището!

— Май си прав — каза Бъч. — Голям майтап ще падне.

Наистина изглеждаше, че Ал Шулц е прав. Брит зави към църковния двор. Бъч започна да планира атаката си. На Брит Хърбата му предстоеше крайно неприятна вечер. Бяха толкова самоуверени, че когато Брит свърна към гробището, четиримата застинаха зяпнали.

— Давайте! — рече Марио. — Прави се на хитър... или пък там му е срещата. Ама че смях!

— Диванета — каза Бъч. — Оставете го. Не ми харесва това място. Отивам си.

— От умрелите ли се плашиш, Бъч? — изхили се Хари и отскочи от юмрука на Бъч.

После четиримата тръгнаха след Брит.

Минаха портата и го видяха веднага. Бавно вървеше по една от пътеките и гледаше плочите.

— Как ви се струва? — прошепна Марио. — Идвайте!

Когато го настигнаха, Брит се привеждаше над ниска ограда и полагаше цветята върху един от гробовете. Тримата сториха път на Бъч — той винаги пръв започваше веселбата. Но този път сякаш не се очертаваше веселба. Лицето на Бъч бе пребледняло като платно и се кривеше ужасно. Той сграбчи Брит за раменете, завъртя го и изръмжа:

— Какви ги вършиш, тъпако?

Брит изглеждаше изненадан, но не и уплашен.

— Какво толкова? — спокойно отвърна той. — Винаги го правя в Деня на падналите. Виж.

И той посочи към паметника.

ДЖОН РОЛФ ХАРИСЪН
1890–1922

Той умря у дома,
но отдаде живота си за родината

— Сигурно е ветеран, починал от раните си. На гроба никога няма цветя, а днес трябва да има. Някои хора забравят. Ние с теб сме длъжни да помним.

— Да — каза Бъч и се задави. — Някои... хора... забравят...

— Да си вървим, момчета — каза Брит. — Мисля, че вашият приятел иска да остане за малко сам. — Той се обърна към Бъч и сложи ръка на рамото му. — Не знаех...

Бъч блъсна ръката настрани.

— Няма нищо.

Тъй го оставиха сам и си тръгнаха — Брит заедно с тримата наконтени младежи; оставиха го с наведена глава да гледа през сълзи цветята върху бащиния си гроб.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.